

★★★★★

'Een fantastische thriller met
verrassende ontknoping'

NOUVEAU

★★★★★

'Een thriller die lang
blijft nazinderen'

VROUWENTHRILLERS

★★★★★

'Wegleggen is onmogelijk!'

TROSKOMPAS

LINDA JANSMA

ONDERSTROOM

Onder het oppervlak bevinden zich de grootste geheimen.

THRILLER

DE CRIME COMPAGNIE

Levenloos ligt ze half op de keien langs het water; haar benen bewegen op het ritme van de golfjes die kalm en gestaag tegen de kant klotsen. In het riet rondom haar dobbert een paartje kleine karekieten dat geen enkele interesse toont in het lichaam dat hun gebied is binnengedreven. De wind laat het riet ruisen en spoelt het water over haar naakte rug en billen. Haar huid is bleek en lijkt op rijstpapier: gaaf en zijdeachtig. Slechts enkele blauwe plekken ontsieren haar armen, die naast haar hoofd op de keien liggen.

Over niet al te lange tijd zal ze gevonden worden door een voorbijganger die zijn hond uitlaat. Hij zal zijn hond meteen aanslijnen om hem bij haar weg te houden en met zijn mobiel het alarmnummer bellen.

Een ambulance zal komen. Ze zullen haar op de kant tillen, de gapende wond aan de zijkant van haar hoofd ontdekken. Ze zullen speculeren over wat er gebeurd kan zijn en gezien haar naakte lichaam zullen ze ervan uitgaan dat ze geen natuurlijke dood is gestorven. Ze zullen zich afvragen waar haar kleren zijn, hoe ze in het water terecht is gekomen en waar ze vandaan komt.

De politie zal de plek waar ze gevonden is afzetten als een plaats delict. Ze zullen naar sporen zoeken, aanwijzingen die licht kunnen werpen op de omstandigheden van haar dood, maar ze zullen niets vinden.

Haar familie zal verwittigd worden. Ze zullen haar moeten identificeren en haar over een aantal dagen naar haar laatste rustplaats brengen.

Dat zal later allemaal gebeuren; nu ligt ze daar nog stil en eenzaam. Vredig bijna, in het koude, meedogenloze water dat zijn geheim niet prijsgeeft. Maar ergens, niet ver weg, is er iemand die precies weet hoe ze stierf. En waarom...

Ik herinner het me als de dag van gisteren. De lijnen die tegen de mast klapperden, de wind die het grootzeil liet bollen. De verwachtingsvolle gezichtjes van de twee kinderen in oranje reddingsvesten die gespannen in de kuip zaten en toekeken terwijl hun derde zeilmaatje het grootzeil van de ene naar de andere kant overzette. Ik vroeg de kinderen hoe deze manoeuvre werd genoemd en op het moment dat uit alle drie de monden ‘Gijpen!’ werd geroepen, zag ik hem staan. Op de steiger die het dichtst bij de zeilschool lag. Zijn armen hingen verslagen langs zijn lichaam en ik wist meteen dat het mis was.

‘Ze hebben haar gevonden,’ zei hij zacht, zodra ik had aange-meerd. De drie kinderen – twee meisjes, één jongen, alle drie dertien jaar oud – waren meteen aan de slag gegaan met het nachtklaar maken van de zeilboot en hadden niet door dat de woorden een einde maakten aan mijn geluk.

Ik weet nog dat ik niets zei. Behalve het feit dat ik niets wist te zeggen, kón ik het ook niet. Er waren geen woorden die konden omschrijven wat er door me heen ging, wat ik voelde. De zin ‘ze hebben haar gevonden’ drukte het onweerlegbaar in al zijn gruwelijkheid uit: ze was dood. En ik stond daar maar. Totdat Gerlof me uiteindelijk in zijn armen nam en tegen zich aandrukte. Pas toen kwamen de tranen.

Ze zijn nog jong, de kinderen die in een rijtje op de steiger staan. Hun haren zijn vochtig van de zojuist afgeronde zeilles en ik kan zien dat ze stuk voor stuk genoten hebben. Hun ogen glinsteren en Meike, met haar tien jaar de oudste van deze groep, kan van opwinding bijna niet stil blijven staan.

Ik glimlach. Hier hou ik het meest van: lesgeven aan de kleintjes. Ze zijn altijd zo onbevangen, zo... onschuldig. Ze slurpen de informatie op als een spons, met een enthousiasme dat ik ze zo graag wil laten behouden. Meestal lukt dat ook wel; heel wat kinderen die hier leren zeilen komen elk jaar terug en eindigen soms zelfs als instructeur. Zoals Felix. En Thymen. Roelie. Nou ja, Roelie is nu nog assistent-zeilinstructeur, maar doet over een poosje examen voor cwo-3 – de Nederlandse diplomalijn voor alle watersportopleidingen – en mag daarna een proeve van bekwaamheid afleggen om toegelaten te worden tot de cursus instructeur 2.

‘En wanneer is een zeilboot bestuurbaar?’ vraag ik aan de groep.

‘Als er wind is!’ roept een van de jongens.

‘Ja,’ zeg ik. ‘Dat is natuurlijk wel een beetje zo, maar...?’ Ik kijk ze een voor een aan en als geen van hen snapt waar ik op doel, ga ik verder met: ‘Waar zorgt de wind voor?’

‘Voor snelheid,’ zegt Meike.

Ik knik. ‘En dus?’

‘Als hij snelheid heeft!’ roept Meike nu.

‘Juist,’ beaam ik. ‘Een zeilboot is alleen bestuurbaar als hij snelheid heeft.’ Ik laat mijn blik weer langs de kinderen gaan. ‘Want bewegen en besturen zijn twee verschillende dingen. Om te kunnen sturen moet het water langs het roer stromen om effect te kunnen hebben op het roerblad. En dat gebeurt alleen als de boot snelheid heeft.’

Er wordt driftig geknikt.

‘Goed, dan gaan we ons nu even opknappen en wachten tot de andere boten binnen zijn voordat we gaan eten,’ zeg ik, terwijl ik

de kinderen een voor een voor me uit van de steiger leid. 'Morgen gaan we aan de gang met schootvoeren. En wie alvast wil weten wat dat is, kan het opzoeken in het boek.'

De helft ervan gaat dat doen, weet ik inmiddels. Onder anderen Meike. Die is zo enorm gedreven. Een kind zoals zij zit er altijd wel bij en zij zijn het die me elke keer weer doen beseffen dat ik niets anders zou willen doen dan dit.

Ik loop nog even op en neer over de steiger om te checken of de boten allemaal goed vastliggen, controleer hier en daar of de landvast op de juiste manier om de kikker geknoopt zit en onthoud bij wie dat niet zo is, zodat ik diegene morgen nog wat extra instructies kan geven.

Terwijl ik mijn automatische reddingsvest openklik voel ik de zon op mijn gezicht branden. We hebben geluk dit jaar; het is een topzomer. Misschien dat de volgeboekte zeilweken eindelijk het begin inluiden van betere tijden. De afgelopen twee jaar waren moeilijk, vooral na die dag. Gerlof had me beloofd dat we het gingen redden. Dat de pijn minder zou worden. Inmiddels weet ik dat dat niet zo is. De pijn blijft, alleen je weet het beter te verbergen. Ik wel, in elk geval. Gerlof bleek er toch wat minder goed mee om te kunnen gaan en verliet mij en de kinderen vorig jaar, vlak voor de zomer. Hij liet alles achter, mij, onze kinderen Jort en Silke, ons huwelijk. En de zeilschool die toen al in de rode cijfers verkeerde. Ik heb geen idee waar Gerlof nu is en het interesseert me ook niet. De kinderen vragen nooit naar hem en dat vind ik prima. Maar mochten ze hem ooit willen opzoeken, dan zal ik ze niet tegenhouden; hij blijft tenslotte hun vader.

'Hester.'

De stem doet me opschrikken en ik kijk opzij naar de iets gezette man met lichtblond haar die naast me is opgedoken. 'Jelmer,' zeg ik verrast.

De man bekijkt me met een intense blik en ik weet wat hij ziet: een vrouw van tweeënveertig, lang en slank, misschien zelfs iets

te mager, kort, krullend donkerblond haar en groenblauwe ogen die iets te diep in hun kassen liggen. Ik ben niet op mijn best, ook dat weet ik. Toch glimlacht hij.

‘Wat fijn je weer te zien,’ zegt hij.

‘Ja,’ reageer ik. ‘Hoe heb je gereserv...’

‘Via Jort,’ onderbreekt hij me. Opnieuw glimlacht hij, nu een beetje verontschuldiging. ‘Ik wist niet of je ons wel wilde zien.’

Ons?

Nu pas merk ik de tweede man op, vlak achter Jelmer. Jong, gespierd, zongebruinde benen onder een witte short en net zulk blond haar als zijn vader.

‘Timo?’ vraag ik.

Jelmer slaat zijn arm om de schouders van de jongen – hoe oud zal hij nu zijn, twintig? Niet ouder in elk geval – en trekt hem tegen zich aan. ‘Timo wilde eigenlijk niet mee,’ zegt hij. ‘Maar ik heb hem overgehaald.’

Timo kijkt me kort aan en slaat dan zijn ogen neer. Ik kan er niets aan doen dat ik hem weer voor me zie. Twee jaar geleden. Met Insa, mijn jongste dochter. In de zomer die haar laatste zou zijn. Gek was ze op hem. En hij op haar. Gerlof noemde het kalverliefde. Tenslotte was Insa pas zestien en Timo achttien. Toch leek het me toen behoorlijk serieus.

‘Hoe gaat het met je, Timo?’ vraag ik.

‘Goed.’ Het komt er zo snel uit dat het me er meteen van overtuigt dat het helemaal niet goed gaat. Hij was er kapot van, toen Insa... toen ze... nadat ze gevonden was. Hij wilde meteen naar huis, leek gebroken. Maar er was nog iets. Iets waar ik mijn vinger niet op kon leggen. De blik in zijn ogen toen hij in de auto van zijn vader stapte... Ik las er niet alleen verdriet en pijn in. Nee, er was meer. Schuldgevoel leek het wel, heel diep schuldgevoel. En op dat moment kon ik me niet aan de indruk onttrekken dat hij meer wist over wat er met Insa gebeurd was.

‘Vorig jaar wilde hij ook al niet,’ gaat Jelmer verder, alsof Timo

er helemaal niet bij staat. ‘Maar hij moet nu toch echt trainen voor zijn cwo-certificaat Vergevorderde.’

Ik kijk naar Timo, die niet van plan lijkt deel te nemen aan het gesprek. Dat verbaast me; hij was altijd een gemakkelijke prater, zat nooit om woorden verlegen. Net als Insa; die twee konden uren met elkaar kakelen, daar was een vol kippenhok niets bij.

‘Dat kun jij wel zeggen, maar Timo moet het ook willen,’ zeg ik. ‘Timo?’

Hij haalt zijn schouders op en mompelt iets.

‘Natuurlijk wil hij dat,’ zegt Jelmer, terwijl hij Timo weer tegen zich aan trekt. ‘Toch, jongen?’

Timo knikt, maar het is niet van harte.

‘Dan gaan we daaraan werken,’ zeg ik. ‘Je kunt trainen in de Randmeer. In die boot kan Thymen je goed begeleiden.’ En tegen Jelmer: ‘Hebben jullie binnen al gemeld dat jullie zijn gearriveerd?’

‘Nee, dat gaan we nu doen.’ Hij wijst over zijn schouder naar de gloednieuwe, zilverwitte Polestar die voor de deur van het hoofdgebouw staat. ‘Even onze tassen pakken.’ Hij draait zich om en beent met grote stappen van ons weg.

Ik kijk hem na en richt mijn blik dan weer op Timo. Die schuifelt met zijn voeten en kijkt me van onder zijn krullende wimpers even kort aan. Het lijkt alsof hij iets wil zeggen, maar hij doet het niet.

‘Ik wil Meike de Groot eigenlijk in een andere groep zetten,’ zeg ik die avond tijdens het overleg, nadat iedereen verslag heeft gedaan van de afgelopen dag. ‘Ze leert zo snel, de anderen kunnen haar niet bijhouden.’ Ik kijk de groep rond en mijn blik blijft hangen op Thymen de Jong, een van onze vaste zeilinstructeurs. Hij is een knappe jongen, met kort, ravenzwart haar, een zongebruinde huid en donkere ogen. Half onderuitgezakt zit hij op zijn stoel en tikt met een pen op tafel. Hij lijkt mijlenver weg met zijn gedach-

ten. ‘Thymen?’ vraag ik. ‘Kun jij er nog eentje bij hebben?’

Roelie Franken, onze zestienjarige scholiere die hier in de vakanties als assistent-instructeur werkt, geeft hem een stevige por met haar elleboog als hij niet reageert.

Meteen schiet Thymen overeind en werpt haar een boze blik toe, maar merkt dan dat alle anderen rond de tafel naar hem kijken. ‘Sorry,’ zegt hij. ‘Ik was even ergens anders met mijn gedachten.’

Bij je eigen zeilboot, zeker.

Ik denk het, maar zeg het niet hardop. Dat zou ook wel erg on aardig zijn. Thymen spaart al jaren voor een zeiljacht waarmee hij de wereld rond kan varen. Iedereen hier weet dat en iedereen hier vraagt zich ook af of hij het ooit voor elkaar gaat krijgen. Hij is zeventwintig, werkt al sinds zijn twintigste bij Het Skûtsje en niemand weet hoeveel geld hij inmiddels bij elkaar heeft gespaard.

‘Ik vroeg of je er nog een leerling bij kunt hebben,’ zeg ik. ‘Meike de Groot, ze gaat te snel voor mijn groepje.’

Thymen knikt. ‘Geen probleem.’ Hij kijkt opzij naar Roelie, die haar blik met een verlegen glimlach neerslaat. Ik heb al eerder gemerkt dat ze een crush heeft op Thymen. Ik hoop dat hij verstandig genoeg is om de boot af te houden, om maar bij nautische termen te blijven.

‘Mooi,’ ga ik verder.

‘Ik wil morgen met het groepje gevorderden naar het grote meer,’ zegt Felix Voskuyl, onze tweede vaste instructeur. Hij kan zeilen als de beste en heeft al menig prijs gewonnen. Helaas gaat hij na de zomer naar de universiteit om geneeskunde te studeren. Voorlopig blijft hij gelukkig lesgeven in de vakanties, maar uiteindelijk zal ik toch op zoek moeten naar een nieuwe vaste instructeur.

‘Goed idee,’ hoor ik Jort zeggen. ‘Zullen we onze groepen samenvoegen? We kunnen de polyvalken nemen.’

‘Niet meer dan twee,’ zeg ik. ‘Ik heb er ’s middags eentje nodig.’

Ik kijk naar Jort, mijn zoon en eveneens instructeur sinds hij van de middelbare school af is. Zeilen en lesgeven zijn zijn leven en dat is ook duidelijk te merken aan de manier waarop hij elke keer weer zijn cursisten tot het uiterste van hun kunnen weet te pushen. Verschillende van zijn oud-leerlingen hebben het al vergeschopt in het wedstrijdzeilen.

‘Twee is genoeg,’ zegt Jort. ‘Vier cursisten in de ene en drie in de andere.’ En met een blik op Felix: ‘Eens kijken of ze zichzelf kunnen redden.’

Silke, mijn dochter – tweeëntwintig, drie jaar ouder dan Jort – doet ook een duit in het zakje en zegt: ‘Het weer zit in ieder geval mee. Volgens de voorspellingen moet er een stevig briesje komen.’

‘Dat werd tijd,’ zegt Jort. ‘Het is behoorlijk heet de laatste paar dagen.’ En tegen Roelie: ‘Wees maar blij dat je examen al voorbij is. Ik kan me dat van mij nog wel herinneren. Met z’n allen in die kleine gymzaal van de school gepropt.’

Roelie lacht en dat doet haar gezicht oplichten. Ze is een behoorlijk knap meisje, met een belachelijk gave huid, grote blauwe kijkers en lang blond haar met lichte slagen. Jongens draaien hun hoofd en kijken haar na als ze voorbijloopt. Je zou zeggen dat dat haar zelfverzekerd moet maken, maar het zorgt er bij haar juist voor dat ze nogal verlegen is. Behalve als ze lesgeeft, dan lijkt ze een heel ander meisje. Volgens mij heeft ze niet veel vriendinnen, viel ze er op school altijd een beetje buiten. Ik hoop dat het beter gaat op haar vervolgopleiding; ze gaat mbo Verpleegkunde doen.

‘Mooi,’ zeg ik weer. ‘Dan is dat geregeld. Maken jullie een schema?’

Jort en Felix knikken allebei.

Mijn blik gaat nu naar de forse man schuin tegenover me. Walt den Otter, de man die ik mijn hele leven al ken en die al zo lang ik het me kan herinneren de keuken van de zeilschool runt. ‘In de keuken alles oké?’ vraag ik hem.

‘Kan niet beter,’ zegt hij. ‘Morgen ga ik even naar de groothandel, dus mocht iemand nog een speciaal verzoek hebben voor iets...’

‘Een pot augurken,’ zegt Silke direct.

Iedereen kijkt meteen in haar richting. Ook ik.

‘Wat?’ zegt ze, terwijl haar blik vragend van de een naar de ander gaat. ‘Ik ben nou eenmaal verzot op augurken.’ En tegen mij: ‘Toch, mam?’

‘Nou ja, eh... ja,’ zeg ik.

Ik zie hen ineens voor me, Silke en Insa, acht en vier jaar oud. Naast elkaar voor de geopende koelkast, de pot tafelzuur in Insa’s beide handjes, Silke die het deksel probeert open te draaien maar daar niet in slaagt. Insa’s ongeduldige getrappel omdat het niet lukt, Silke die haar probeert te kalmeren. Het deksel dat open schiet, het vocht uit de pot dat over hun pyjama’s gutst. Hun gegiechel dat nog erger werd toen ik hen betrapte.

‘Mam?’

In één klap ben ik weer terug aan de tafel. Iedereen kijkt naar me. Walt staat vlak naast me en heeft zijn hand op mijn schouder gelegd. Niet-begrijpend kijk ik hem aan.

‘Je was helemaal van de wereld,’ zegt hij.

Mijn ogen gaan van hem de kring rond en eindigen bij Silke, haar blik ongerust.

‘Gaat het wel goed?’ vraagt Walt.

Goed? Ik weet al heel lang niet meer wat ‘goed’ is. Sinds Insa’s dood niet meer.

Ik glimlach. ‘Ja hoor.’ En met een blik op Thymen: ‘Ik was gewoon even ergens anders met mijn gedachten.’

Even nog kijkt Walt me aan, met een blik die ik niet kan thuisbrengen. Dan klopt zijn hand op mijn schouder en gaat hij weer zitten. ‘Ik zal een grote pot augurken voor jou meenemen,’ zegt hij tegen Silke, alsof er niets is gebeurd. Er is ook niets gebeurd. Ik was inderdaad gewoon even ergens anders met mijn gedachten.

Bij mijn dochters. Bij Insa. Ze is er al bijna twee jaar niet meer, maar soms zie ik haar zó levensecht voor me dat ik haar zou kunnen aanraken. Af en toe zie ik haar ook lopen, bij de boten waar ze zo graag was. In een winkel, tussen de rekken met shorts. Bij de bakker, om *súkerbôle* te kopen waar ze gek op was. Dollend met Timo, met onze hond Bisky. En natuurlijk met haar zus achter een pot augurken, bolle wangen, zuur dat langs haar kin druipt.

Ik duw de herinnering zo ver mogelijk weg en kijk de tafel rond. ‘Zijn er verder nog dingen waar we het over moeten hebben?’

Er klinkt wat gemompel, sommigen schudden hun hoofd, maar er komt verder niets.

Ik sta op en zeg: ‘Prima. Dan zie ik jullie morgenochtend weer voor de dagplanning.’

Voorzichtig duw ik even later de deur naar buiten open. Naast me op de mat van de bijkeuken staat Bisky, onze Friese stabij, trappelend te wachten. Ze schiet direct naar buiten zodra ze haar smalle lichaam door de kier kan wringen en verdwijnt in het donker.

Ik volg haar en sluit zacht de deur achter me. Vanuit de grote verblijfsruimte in het hoofdgebouw – de oude boerderij die mijn ouders aan het begin van hun huwelijk hadden laten ombouwen tot zeilschool – klinkt gelach en gejoel. De kinderen vermaken zich weer prima, zo te horen. Elke avond wordt er wel wat voor hen georganiseerd, wat een zeilvakantie bij ons tot een waar feestje maakt. Dat staat tenminste regelmatig in de reviews die we krijgen. Ik vond het verschrikkelijk dat ik de school vorig jaar bijna kwijt was door financiële problemen. We zijn er nog steeds niet helemaal bovenop, maar met alle boekingen voor deze zomer hoop ik dat straks wel te zijn.

Mijn blik gaat naar de grote schuur die Gerlof en ik zo’n tien jaar geleden, vlak nadat we de school van mijn ouders overnamen, hebben laten verbouwen tot vijf slaapzalen en drie gezinskamers. Het was een enorme investering, iets wat toen financieel

gezien niet zo'n probleem was, en wat ben ik blij dat we dat toen gedaan hebben. Er zijn veertig bedden, en dan tel ik de gezinskamers niet mee. Die worden meestal gebruikt voor families die een zeilvakantie willen houden. Soms bekijk ik hen van een afstandje en wens ik dat wij ook nog zo'n gezin vormden. Maar dat is verleden tijd.

Achter me klinkt een zacht geluid. Ik kijk over mijn schouder maar zie niets. Een windvlaag laat de lijnen tegen de masten klapperen. Ik hoor het water tegen de zeilbootjes klotsen en steek mijn handen wat dieper in de zakken van mijn lange vest. Silke krijgt gelijk: er is meer wind op komst en dat is meer dan welkom. Jort en Thymen zullen in hun nopjes zijn morgen. Om nog te zwijgen over de cursisten, die de tijd van hun leven zullen hebben op het water.

Langzaam loop ik de steiger op waaraan de Optimisten liggen, de kleine eenpersoonsbootjes voor de jongste cursisten, zoals de groep die ik momenteel train. Tegenwoordig voel ik me bij de jeugd meer op mijn gemak dan bij volwassenen. Ze zijn onbevangen, hebben zelden bijbedoelingen en komen voor maar één ding: om te leren zeilen. Maar bovenal zie ik in hen mijn dochter. Twee maanden geleden zou ze achttien zijn geworden.

‘Alles goed?’ klinkt het achter me.

Geschrokken veeg ik een traan weg die ongemerkt over mijn wang loopt en ik kijk om. ‘Walt,’ zeg ik. ‘Ik dacht dat jij al naar huis was.’

Walt trekt zijn broek wat hoger over zijn buik en komt naast me staan. ‘Het is nog vroeg,’ zegt hij bij wijze van antwoord.

Vroeg? Het loopt tegen halfelf en meestal heeft hij zich dan al teruggetrokken in een van de twee kleine arbeiderswoningen achter de zeilschool, niet ver bij mijn eigen huis vandaan. Daar woont hij al jaren en hij beschouwt het als zijn heiligdom. In het huis naast hem woont Menno, onze terreinmeester, al zo lang ik het me kan herinneren.

‘Je hebt je niet toevallig vermaakt bij de jeugd in de zaal?’ vraag ik met een lachje.

‘Doe me een lol,’ zegt hij. ‘Ik vind kinderen leuk, maar dát hoeft voor mij niet meer.’ Hij zucht. ‘Daar ben ik inmiddels een beetje te oud voor.’

‘Je bent zo oud als je je voelt,’ zeg ik. Mijn blik gaat naar Bisky, die met haar tong uit haar bek de steiger op komt rennen.

‘Gaat het wel met je?’ vraagt Walt na een korte stilte.

Ik aai Bisky over haar kop en laat mijn blik over het water gaan. De lucht wordt donkerder; in het westen is de laatste oranje gloed van de zon te zien. En dan volgt er wéér een lange nacht, en vervolgens een nieuwe dag. Een nieuwe dag zonder Insa.

‘Ja hoor,’ zeg ik. ‘Hoezo?’

Walt haalt zijn schouders op. ‘Ik mis al een poosje de Hester van vroeger,’ zegt hij. ‘Dat vrolijke meisje, dat op mijn knie paardjereed.’ Hij legt zijn hand op mijn arm en vervolgt: ‘Hoe gaat het écht met je?’

Nu ben ik het die mijn schouders ophaalt. ‘Als altijd,’ zeg ik. ‘Elke dag een beetje beter.’

Dat is tenminste wat ik iedereen vertel.

‘Ik zag dat Timo en zijn vader er ook weer zijn,’ merkt Walt op. Ik knik.

‘Hoe voelt dat?’

Nu kijk ik opzij. ‘Gaan we voor psychiater spelen?’ zeg ik met een lachje.

‘Natuurlijk niet,’ werpt hij tegen.

Er valt opnieuw een stilte. Bisky is inmiddels uitgerend en is hijgend naast me komen zitten. Ik krijg het ineens ontzettend koud en voel een onverklaarbaar verlangen om mijn bed in te kruipen en het dekbed tot aan mijn kruin over me heen te trekken.

‘Ik, eh... ga naar bed,’ zeg ik. ‘Morgen is het weer vroeg dag, en net wat je zegt: wij zijn niet meer zoals die jongelui die amper slaap nodig lijken te hebben.’

Walt antwoordt niet, kijkt me alleen maar aan met die bezorgde blik van hem. Ik glimlach een tweede keer, draai me om en loop terug de steiger af.

‘Hester,’ klinkt zijn stem.

Ik kijk om.

‘Ik mis haar ook,’ zegt hij zacht.